

El senyor Anselm

Fina Anglès i Soronellas

EL SENYOR ANSELM

EL SENYOR ANSELM

FINA ANGLÈS I SORONELLAS

Primera edició digital: març del 2012

© Del text: Fina Anglès i Soronellas

Il·lustració de la coberta: Jasmin Bergadà

Disseny i composició: Montserrat Coll

Aquesta obra va ser editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat l'any 1995. Trobareu més informació sobre l'autora i la seva obra a: <www.escriptors.cat/autors/anglesf/> i <<http://www.escat.cat/pagines/finaangles/finaangles.html>>.

*Als meus pares, Anton i Josefina,
i a la Tuni, ma germana*

1

Cada dia al matí, quan es llevava, el senyor Anselm, el porter de l'edifici, recollia els cubells grossos de la brossa, els situava al seu imperi: un vell i atrotinat recambró al racó més fosc de l'entrada i regava i escombrava el carrer.

Aviat començaria a mobilitzar-se el personal i era qüestió que tot estigués a punt i ell en condicions de controlar la situació. Al cap del dia per aquella escala hi havia passat, segons ell, mig món, i, entre això i el vell i atrotinat aparell de ràdio que de primera a darrera hora l'acompanyava, el senyor Anselm esdevenia la persona més ben informada de l'edifici.

Li ho podies preguntar tot: el temps que faria, com anaven de plenes les carreteres, les previsions de la lliga de futbol, la situació individualitzada de tots i cada un dels jugadors del Barça... i tot allò que pogués afectar directament o indirecta els estadants de l'edifici, sempre, però, dins els límits imposats per la discreció i el bon gust.

També coneixia molt bé el veïnat. A força d'anys d'escombrar la vorera cada dia a la mateixa hora, ja

es deien el bon dia amb els que anaven a buscar el pa tou al matí, amb els que s'espavilaven per no fer tard a la feina o amb els que passaven a prendre el primer tallat al bar de la cantonada; fins i tot el conductor de l'autobús que tenia parada a la mateixa vorera, una miqueta més amunt, alguna vegada el saludava amb un toc de clàxon.

Amb els matiners era més una salutació que una conversa, però amb els de mig matí ja la cosa s'allargava, sobretot quan, com cada dia, arribaven el carter i el repartidor de la botiga de queviures. Llavors sí que, segons com anés la lliga de futbol, la xerradeta esdevenia col·loqui candent, i s'acostumava a acabar amb un:

—A veure diumenge que ve, què farem!

Tots tres eren culers de tota la vida.

L'edifici, el seu edifici, ja tenia uns quants anys. Situat a la Rambla, al número 235, era d'aquells habitatges construïts sòlidament i amb ascensor de portes de vidre instal·lat a l'ull de l'escala i protegit per una mena de xarxa-gàbia que el pseudoallunyava dels que volien anar a peu. Era un mecanisme sorollós, lent, amb gust i regust d'antic, però que, dia rere dia, amunt i avall, anava acomplint la seva feina.

Sort, però, que el moviment de gent s'adreçava bàsicament a les primeres plantes, on hi havia, com en la major part d'edificis construïts en aquella època: entresòl i principal, i ocupades avui en dia —com canvien les coses, deia el senyor Anselm— per despatxos i oficines. La resta de plantes habitades —alguns pisos

estaven en desús— pertanyien a particulars que el senyor Anselm coneixia de tota la vida.

Quan de jove va arribar del poble i va tenir la sort de trobar aquella feina, li va semblar que es tractava amb el bo i millor de Barcelona. Certament els cotxes amb xofer sortien sovint d'aquella casa, i també molt sovint —signes dels temps— s'adreçaven al Liceu.

Ara, ja feia uns quants anys, les coses havien canviat; alguns antics propietaris havien deixat l'edifici, el principal estava buit i a l'entresòl hi havia una gestoria i una perruqueria.

Això feia que el públic que transitava pel davant del senyor Anselm no fos tan nombrós com abans, però sí molt variat. A primera hora, oficinistes i perruqueres passaven més o menys adormits, disposats a barallar-se amb els papers o amb els caps de les senyores.

Més tard —no gaire— a la gestoria començaven a arribar clients carregats de carpetes, dossiers, informes..., sempre de pressa, com si perdessin el tren.

A la perruqueria, la cosa funcionava més relaxada: de dilluns a dijous el personal que hi acudia anava tranquil, divendres i dissabte ja el ritme de treball s'incrementava notablement i la porteria semblava una desfilada de models. Cada dos per tres, passava una senyora tota empolstrada i ben pentinada que inundava l'entrada d'olor de laca i de perfum.

El senyor Anselm s'ho mirava complagut. Aquell era el seu món. El tenia controlat. Arriba un moment que, més o menys, sempre són els mateixos els que porten les liquidacions i els papers oficials a la gestoria, o que es van a tallar els cabells i a pentinar-se a la perruqueria, i això fa que, de novetats, n'hi hagi poques.

Ara, pero, estava una miqueta inquiet. No ho sabia segur, però corria el rumor que s'havia tornat a llogar el principal i això ja era notícia. Els últims estadants: el centre de gestió d'una empresa estatal d'òptica, havien deixat el pis feia ja prop d'un any i no hi havia hagut cap altre senyal ni cap moviment de res. El principal restava buit. Sí que deien que en demanaven un lloguer excessiu, però el pis era molt gran, ben il·luminat, i la situació a la ciutat bona.

2

Un matí, mentre escombrava la vorera, el cambrer del bar proper, que havia anat, com cada dia, a buscar els croissants i les ensaïmades a la pastisseria, li va dir:

—Què, senyor Anselm, aviat nous estadants, eh?

Ell se'l mirà perplex i contestà:

—Com dius? No en sé res.

—Sí, home, al principal! —insistí el cambrer.

—Primera notícia! —replicà ell i va continuar escombrant, mentre el cambrer s'allunyava amb els pastissos, com si participés en una cursa popular de cambrers amb safata.

Aquelles paraules, però, ja no se les va treure del cap. Fent memòria, sí que li va venir el record d'uns xicots joves, ben vestits i amb un maletí d'aquests d'home de negocis cada un, que un dia entraren i, sense dir res, pujaren lleugers escales amunt.

Ell no hi havia donat importància; es va pensar que anaven a la gestoria, però potser van anar al principal. «Bé, ja veurem...», pensà. De totes maneres, a partir d'aquell moment no deixaria passar res per alt.

El senyor Anselm estava certament inquiet. Això de no saber què succeïa o podia succeir, el posava frenètic. Ell que era a la casa des de feia tants anys!

Quan va arribar a Barcelona, un xicot del poble que era de la seva quinta i amb qui compartia pensió al carrer de l'Hospital, l'adreçà a la senyora Angelina, la portera, que aquell any es jubilava i que buscava substitut. Val a dir que el senyor Anselm aconseguí la feina perquè a darrera hora un nebot de la titular se'n va desdir i ell —deia la portera— feia cara de bon xicot i de persona de confiança.

Però, fos com fos, el cas és que just arribat a la capital, trobà feina i ben aviat va fer moltes coneixences. El primer dia la senyora Angelina ja el presentà a tota l'escala en una mena de peregrinació replà per replà: la senyora Tereseta i la senyora Enriqueta, dues àvies que vivien al 1r 1a; el senyor Comes, que vivia amb la seva senyora, el gos, els periquitos i un parell de gats al 1r 2a; la senyoreta Verònica, del 2n 2a, que treballava en una oficina d'exportació; el senyor Quimet i la senyora Helena, uns avis deliciosos del 2n 4a; el Joanet i la Maria Rosa, les criatures dels Novell, del 3r 1a; el senyor Camps, del 3r 2a, un advocat amb despatx dues illes més avall; els Srs. Sala, del 3r 3a, que tenien una bacallaneria de molt de renom i tradició a la Boqueria; el Francisco, un xicot jove que feia poc que vivia al 4t 3a, i del qual ningú no sabia res fora que es llevava tard; la Carme i son germà, el Peret, un guàrdia urbà, del 5è 1a, els Salvat, del 5è 2a, que tenien família al poble del costat del del senyor Anselm, i els Creus, un matrimoni jove del 5è 3a.

A l'entresòl, el senyor Anselm no hi recordava, del primer dia, ningú, i al 4t 1a i 2a hi havien viscut els senyors Puig, amb tot de cambres, cuineres, mainaderes, xofer..., a la seva disposició, i que esdevenien el seu record més volgut. Ell se sentia honorat d'haver tractat amb aquells senyors tan senyors. Encara, a voltes, sospirant, els recordava.

—Allò sí que eren uns senyors, no aquests d'ara que, perquè porten camisa blanca i coll fort, i una mica de maletí, ja es fan dir sí senyor. Allò eren senyors!

Ben aviat el senyor Anselm, que tenia un caràcter servicial i afable, va esdevenir un estadant més de l'edifici. Era un home eficaç, calladament eficaç, o sigui, òptim per a la seva feina.

Que els veïns volien fer petar una mica la xerradeta, ell tenia tema de conversa, però sempre sense ferir ni ofendre ningú; que passaven i amb un bon dia o bona tarda resolien l'encontre, ell els tornava la salutació; que li feien alguna pregunta més que res per dir alguna cosa que per a una interrogació real:

—Què, senyor Anselm, com va el Barça? —ell, prudent, els contestava que «bé», o «tirant», o «malament, però ja ho arreglarem», mai, però, iniciava una relació detallada, jugador per jugador i jugada per jugada de la situació del seu estimat club; que es parlava del temps, doncs deixava que el seu interlocutor portés la veu cantant; que les criatures baixaven saltant de replà en replà fent tremolar tota l'escala, ell, si hi havia els pares, feia el distret i, si no, feia veure que es topava amb elles i, entre rialles, les allixonava; que algú li deia:

—Caram, al segon segona deuen estar sempre de festa, que sovint hi ha visites! —ell sempre havia estat

enfeinat amb qualsevol vosa o bé no tornava contesta. «Cadascú que faci el que vulgui!», pensava interiorment.

El senyor Anselm a voltes no hi veia i a voltes no hi sentia, especialment quan el nou estadant del quart tercera, un cop rere la'altre, interpretava *Oh sole mio* i *Una furtiva lacrima*. Ell esdevenia sord. Pacientment, recordava que al poble havia tingut de veí un aprenent de violí i s'hi conformava, tot repetint-se la dita: «Més val un mal veí que un aprenent de violí». Sort que aquest d'ara devia anar per a vocalista, però vaja... calia bona voluntat no ja per a escoltar-lo, sinó per a sentir-lo. De totes maneres, ell: sord que sord!

També posava tota la voluntat del món a aconseguir comunicar-se amb la senyora Tereseta i la senyora Enriqueta, que ja començaven a tenir problemes d'oïda, i procurava entaforar-se al fons del recambró quan l'advocat i el guàrdia urbà no parlaven, sinó que discutien, de la legalitat o no de les multes de circulació. Allò semblava un orgue de gats!

—Sort que no viuen al mateix replà! —pensava el porter.

Amb el temps, però, el senyor Anselm ja s'havia fet a tot, i, d'altra banda, tampoc no és que hi hagués res de greu. En general, els seus estadants —ell se'n sentia responsable— eren bona gent i no li donaven més feina que l'estrictament necessària: si al vespre recollia la brossa pis per pis, al matí escombrava la vorera i, quan calia, atenia tots els revisadors de comptadors que hi acudien: gas, electricitat, aigua, les revisions periòdiques de l'ascensor, totes les qüestions de prevenció d'incendis i, en general, el manteniment de l'escala. Tot això li permetia fer-se capaç, amb força exactitud,

de qui entrava i sortida de l'edifici, i aquest control agradava als veïns i, no cal dir-ho, a ell.

Així, doncs, el senyor Anselm, amb la discreció que li era pròpia, va fer una subtil enquesta entre el veïnat per mirar de conèixer què passava al principal, però, en acabar, decebut, es va haver de donar per vençut.

Ningú no sabia res, ni havia sentit a dir res, ni tenia ni la més remota idea que el pis estigués novament llogat, ni coneixia ningú que hi pogués tenir relació o una certa intenció.

A ell se'l menjava la curiositat, perquè, en definitiva, era una mica com perdre part del seu imperi, però... de moment no hi havia res a fer.

Al cap d'uns quants dies, prop de tres setmanes llargues, un matí a primera hora va veure que un camionet aparcava damunt la vorera just al davant del seu edifici. Ell anava escombrant i mirant de reüll el conductor i el que semblava ser el seu ajudant, que, assegut al seu costat i traient el cap per la finestra, anava dirigint l'acció d'aparcar. En baixar del vehicle digueren un bon dia i, sense ni aturar-se a escoltar la resposta, començaren a descarregar sacs de plàstic, taulons, gavetes, macetes, paletes, nivells, sacs de ciment, de guix, totxos...

El senyor Anselm s'apressà a acabar la feina i, escombra en mà, es plantà al costat de la porta com si en fos el guardià.

Mentre el paleta i el seu ajudant anaven entrant esbris i material, li digueren que havien de treballar al principal, que necessitaven conèixer la situació general de l'edifici quant a punts d'aigua i llum per tal de no molestar la resta de veïns, i que estigués tranquil que ells s'encarregarien de tot allò que fes referència a deixalles, runa, enderrocs...

Al senyor Anselm, això, per molt lògic i necessari que fos, no li va fer gens ni mica de gràcia; pensà «ja és ben veritat que de fora vindrà qui de casa et traurà!» i, sospirant, digué:

—Així vostès han de treballar al principal?

I tot seguit hi afegí:

—Ara feia temps que no hi teníem ningú. Els darrers van ser una empresa d'òptica!

Però només va aconseguir la confirmació d'allò que ja sabia: havien de treballar al principal.

Certament, aquells paletes eren educats i procuraven molestar el mínim possible el veïnat, però no estaven per cançons. Anaven per feina! I els fusters, que alguns dies treballaren conjuntament amb els paletes, seguiren també la seva mateixa tònica: no digueren ni piu!

Matí, migdia, tarda i vespre el saludaven amablement, però mai no van travar conversa i el senyor Anselm continuava desinformat. Què o qui hi hauria al principal?

L'endemà va mirar de fer-la petar amb el cambrer de la cursa de safates, però només en va treure que dos xicots joves ben vestits i emmaletats, mentre prenien un tallat al seu bar, d'això ja feia uns quants dies, parlaven de com era, d'idoni, aquell principal.

Un matí ja no tornaren els paletes, però el dia abans treballaren conjuntament amb els electricistes i, com que van arribar junts: paletes i electricistes, el senyor Anselm ja no hi intervingué, fora de tornar el bon dia de rigor.

Estava trist, el senyor Anselm; li semblava que allí ja no era ningú. Fins i tot va comentar-ho amb l'advocat

del 3r 2a, el senyor Camps, que aquell any era president de la junta de l'escala.

—Ja ho veu, senyor Camps —digué— aquí arriben ara uns, després uns altres, ningú no diu res, tothom cap al principal i, apa!, nosaltres sense saber amb qui ens la juguem. I és que tal com anem, no sé on arribarem! Tothom va a la seva i ningú no pensa en els altres. Vés a saber què ens hi posaran, al principal!

El senyor Camps assentí amb el cap i comentà:

—Em sembla que d'ençà que els de l'òptica van marxar, el lloguer del principal, el porta una immobiliària i, és clar, llavors la cosa ja no queda tant entre família, amics i coneguts. A veure, doncs, qui ens portaran!

—A veure, a veure! —digué el senyor Anselm.

I al cap de dos o tres dies veié que arribaven els pintors. Novament una furgoneta que va descarregar pots i més pots d'aiguarràs, dissolvent, colorant, vernís, pintures i més pintures, massilla, pinzells, brotxes, rasquetes, corrons, rodets, espàtules, escales, draps...

El senyor Anselm de nou es palplantà a la porteria amb actitud gallarda, però els pintors, just després de tornar-li la salutació, anaren traginant-ho tot cap a l'ascensor, passant pel davant del seu nas sense dir-li res de res.

De cop li costà molt empassar-s'ho, però després d'unes quantes hores i quan els pintors baixaren per anar a dinar, s'hi acostà:

—Què, està bé, oi, aquest principal?

Assentiren quasi automàticament, però no hi afegiren cap comentari.

Ell continuà:

—Hi ha hagut instal·lades empreses de renom; la darrera va ser d'òptica.

—Ah sí? Està bé —concloué un dels pintors, el més gran. I hi afegí:

—Anem a dinar, passi-ho bé i dinar de gust quan ho faci!

El senyor Anselm es quedà novament amb un pam de nas. Caram de principal! Potser ha de ser la seu d'alguna organització secreta!

Marxaren els pintors i arribaren els de l'empresa de neteja.

—Estan posant el principal de vint-i-un botó!
—s'aventurà a dir a l'advocat Camps.

—Fins i tot han polit el terra amb una màquina!
—informà en to confidencial, el porter.

—Caram, caram, avui en dia ja no és com abans; eh, senyor Anselm? —digué el veí del 3r 2a i arrodoní:

—Ja veurem, doncs, què ens hi trobarem. De moment almenys semblen nets, oi?

I pujà a l'ascensor.

Dos dies després, a mitja tarda, novament un camionet pujà a la vorera i els empleats de l'empresa de neteja començaren a carregar al vehicle el material que havien anat baixant a l'entrada: aspiradors, netejavidres, escaletes, pots, esprais, draps, camusses, baietes, raspalls, ferrades, escombres, pals de fregar... i marxaren passeig enllà enmig d'un fort brunzit del motor i d'una fumada que sortida del tub d'escapament.

El senyor Anselm se'ls quedà mirant, plantat a la vorera, com si tot plegat fos el final d'una pel·lícula.

Tot, doncs, devia estar a punt al principal. Per força havia de venir algú aviat, i efectivament, així va ser.

Els veié venir de lluny i els va reconèixer. Eren joves, vestien elegantment, duien ulleres, els cabells ben perfilats i els maletins propis dels executius. Sí, justament eren els dos homes que ell es pensava! Aquells que havia vist entrar i que considerà clients de la gestoria.

El senyor Anselm s'estava novament plantat al costat de la porta i dissimulava per tal de no mirar-los fixament, però no els perdia de vista. De cua d'ull va veure que entraven al bar i, mentre dubtava d'anar-hi ell també o quedar-se a la porta, esperant-los, en tornaren a sortir.

—Llavors sí que ja anava de veres. Ja caminaven cap a ell, cap a casa seva, ja els tenia al davant!

Amb el millor dels somriures, els adreçà una salutació que pel to i el gest volia ser l'inici d'una conversa. Ells, molt educadament i amb un punt de parsimònia, contestaren, i després continuaren parlant tot pujant les escales, mentre esperaven l'ascensor i fins i tot quan aquest enfilà el camí del principal. El pobre porter es quedà com qui diu amb la paraula a la boca.

S'estigueren al pis fins molt tard, tant al migdia com al vespre i, l'endemà, a primera hora, quan el senyor Anselm arribà al carrer per recollir els cubells de les escombraries —la seva primera feina— ja es trobà un camió enorme d'on descarregaven tot d'arxivadors, material d'oficina, taules, cadires de despatx, capses i caixes de diverses mides que, per com eren i com les tractaven, devien contenir material molt delicat, llums, focus, estris diversos que li semblaren del món de l'electrònica...

Com més tombs hi donava, més poc clar ho veia. Què li hi posarien, al principal? «Altrament —pensava—, ni un rètol a la façana, ni, que jo sàpiga, petició als veïns per a col·locar-n'hi un. És ben estrany, tot això».

Uns quants dies després, al vespre, quan plegava, li semblà sentir que els dos executius joves sortien de ca l'advocat Camps i se n'acomiadaven amb un:

—Bé, doncs, d'aquí a uns quants dies aquests senyors ja es posaran en contacte amb vostè per a signar tot allò que sigui necessari i que faci referència a l'escala, la comunitat, l'edifici... Vostè ho té tot a punt, com hem quedat, i ells, en arribar, ja passaran a signar. Sobretot, si sorgís algun inconvenient, avisi'ns ràpidament a nosaltres. A ells no els molesti per a res. Nosaltres ens fem càrrec de totes les gestions prèvies i d'instal·lació. D'acord?

El senyor Anselm ja no s'assabentà de res més. Entraren del carrer la senyora Tereseta i la senyora Enriqueta i va haver d'estar per elles. A més, en el fons, li feia vergonya, escoltar aquella conversa.

Des d'aquell moment, però, procurà no perdre's ni una sola entrada ni sortida de l'edifici que fes el senyor Camps.

Aquest, dos dies després —el vespre abans hi havia hagut reunió de la junta de l'escala— li digué:

—Senyor Anselm, a partir de dilluns vinent al principal hi tornarà a haver activitat; així, doncs, hi seran necessaris els mateixos serveis que a la resta de pisos. De moment és possible que tingui una miqueta més de feina durant el dia, però vaja... vostè hi adreça tothom qui preguntí pel senyor Vilamat; la majoria de persones, però, com que vindran citades per escrit, ja duran l'adreça completa, així que ni el molestaran, —reblà l'advocat.

El senyor Anselm assentí i repetí:

—Senyor Vilamat, m'ha dit? Així només amb aquest nom jo ja els adreço al principal?

—Efectivament, senyor Anselm, —contestà el senyor Camps— i, en to confidencial, abaixant la veu, hi afegí:

—Exactament així ens ho han demanat expressament a la junta, i nosaltres, és clar, a vostè, li ho hem de dir —concloué com justificant-se.

—Així, a partir de dilluns, i... senyor Vilamat? —insistí el porter.

—Sí, senyor Anselm! I bona nit!

—Bona nit senyor Camps —contestà, i, pensarós, s'entaforà al seu recambró.

El porter procurà no tornar a trobar el senyor Camps. Tampoc no calia violentar-lo, ell havia de fer la seva feina i, si les coses eren com eren, per algun motiu havia de ser. Així, doncs, a veure venir! La curiositat, però, no el deixava tranquil.

Aquells darrers dies de la setmana ja començà a arribar personal: una noieta jove que devia ser de recepció i telèfons, dos xicotets que feien posat de tècnics («potser són informàtics», pensà el senyor Anselm), un home una mica més gran («deu ser el comptable», pensà el porter), i encara una senyora i un senyor molt empolistrats. «Potser aquest és el tal Vilamat», es digué el senyor Anselm, mirant-se'l de dalt a baix.

Fora de baixar a mig matí al bar a fer el tallat —el cambrer el mantenia informat— tothom semblava anar per feina. Tots plegaven tard, especialment els senyors més mudats.

«Caram, aquesta sí que és una empresa amb dedicació total. Tant aquests d'ara com els d'abans treballen moltes hores!», reflexionà el senyor Anselm.

Per fi arribà el dilluns. A primera hora, el nostre porter, que estava molt a l'aguait, veié venir algunes persones que anaven arribant per la Rambla, amb un paper a la mà, i que anaven rellegant els números de carrer de les cases fins a arribar al 235. Llavors entraven i, automàticament, s'adreçaven al fons de l'escala i amunt.

Cap al migdia va augmentar una mica el nombre de visites?, clients?, socis?, alumnes?, opositors?, agraciats?, donants?, informadors?, sectaris?, venedors?, però per molt que els observés, el senyor Anselm no en trenia l'aigua clara.

Tothom amb un paper a la mà, tothom directament al principal, tothom informat... menys ell!

—Ningú no pregunta ni pel senyor Vilamat ni pel senyor Vilavolgut! —s'exclamava interiorment, i, a més a més, només faltava que el dia abans el Barça hagués empatat.

És que n'hi ha un fart, en aquesta vida! —exclamava indignat.

Poc es pensava, però, el senyor Anselm, que aviat les seves preguntes tindrien resposta.

Al matí, el moviment no li havia dit res, ni havia estat en absolut fluid, però quan a mitja tarda sentí soroll a l'escala i baixà des del cinquè pis, on havia anat a canviar una bombeta del llum del replà, i es trobà l'entrada tan plena de gent que fins i tot la cua que començava al principal —com bé havia intuït— arribava a fora el carrer, començà a adonar-se de la realitat i a veure-hi clar.

No solament tothom portava un paper idèntic de color blanc a la mà amb l'adreça: Rambla 235 principal i el nom: senyor Vilamat, sinó que tothom era ros, tant els nois com les noies, tothom duia els cabells arrissats, tothom era pigat, tothom era jove, tothom era esportista —es veia d'una hora lluny— tothom era alt, tothom... menys el senyor Anselm.

El senyor Anselm era l'únic morè, l'únic que tenia els cabells, els pocs que li quedaven, llisos, l'únic que lluïa només una piga just al mentó, l'únic que ja tenia alguns anys, l'únic que devia tenir com a esport el fet de pujar i baixar d'un pis a l'altre i l'únic d'estatura poc significativa... ah!, i l'únic que no duia cap paper per a cap senyor del principal.

Però ell, ara més que mai, era l'únic senyor de tot l'edifici.

El senyor Anselm ja sabia què hi havia, al pricipal!

Wotsimatge
Agència de Publicitat
c. Indústria 189
BARCELONA

Atenent les vostres característiques, segons consta en la fitxa d'agència de què disposem, us convoquem a una prova que es realitzarà els propers dies 4, 5 i 6 d'octubre, de 12 a 1 i de 5 a 8, a les nostres noves oficines descentralitzades situades a la Rambla núm. 235, principal.

Les circumstàncies especials de la prova fan necessària una entrevista prèvia amb el nostre senyor Vilamat.

Us demanem explícitament que us abstingueu de fer partícips, d'aquesta convocatòria, altres persones. La discreció, norma en la nostra empresa, com bé sabeu, respon, a més a més, en aquest cas concret, a la voluntat implícita de l'empresa contractant dels serveis.

Atentament,

Francesc Amorós
Cap de selecció
Barcelona, setembre 1995

